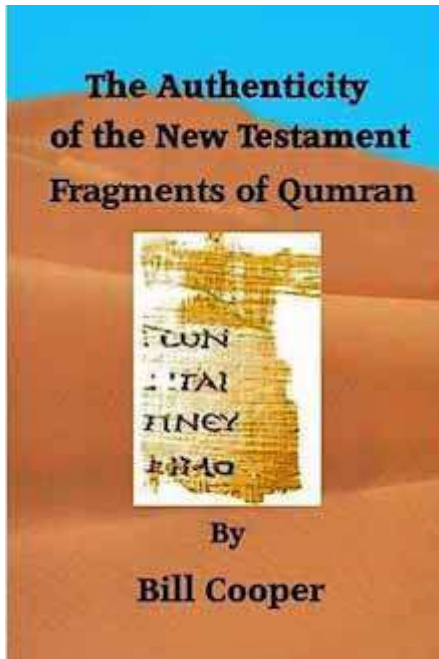

De nieuwtestamentische fragmenten van de Dode Zee grotten

Bron: https://www.wayoflife.org/reports/new_testament_fragments_of_dead_sea_caves.php,
4 april 2024

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling, plaatjes en inlas, voetnoten door M.V.

Het volgende verslag is samengevat uit Bill Cooper's *The Authenticity of the New Testament Fragments of Qumran* (2016). Cooper geeft meer informatie over deze verbazingwekkende fragmenten in *The Authenticity of the New Testament: The Gospels*, Appendix 3, "More on the Fragments from Qumran Cave 7".

Dr. Bill Cooper¹ (1947-2021) was een productief schrijver en spreker, met de gave om door de mist van hogere en tekstuele kritiek te snijden om de onfeilbare, plenaire, verbale inspiratie van de Schrift, de zesdaagse schepping en de Masoretische Hebreeuwse en Textus Receptus Griekse teksten te verdedigen. Hij was lid van de raad van de Creation Science Movement en de Tyndale Society en adjunct-professor aan de masterfaculteit van het Institute for Creation Research. Zijn meest populaire boek is *After the Flood*, dat bewijs levert voor de historiciteit van Genesis 10 op basis van oude, weinig bekende Britse en Europese genealogieën. Hij publiceerde een reeks boeken met de titel "The

Authenticity", waaronder de authenticiteit van het boek Genesis, Jozua, Rechters, Esther, Daniël, Jona, de Evangelien, Handelingen, de Brieven en Openbaring. In *The Forging of Codex Sinaiticus* leverde Cooper uitgebreid bewijs ter ondersteuning van zijn stelling dat Sinaïticus een vervalsing is.

Cooper was een zorgvuldig onderzoeker, een onafhankelijke denker en een dappere verdediger van Gods eeuwige waarheid. Hij bereikte dit ondanks het feit dat hij de laatste twee decennia van zijn leven aan ernstige ziekten leed, waaronder leukemie. We kunnen het niet eens zijn met al zijn conclusies, maar alles wat we uit zijn pen hebben gelezen is het overwegen waard.

Als je gesterkt wilt worden in je geloof in de goddelijke inspiratie van de Schrift, lees dan Bill Cooper.

Niet al zijn boeken zijn momenteel beschikbaar in gedrukte vorm, maar ze zijn allemaal verkrijgbaar in Kindle-formaat bij Amazon: https://www.amazon.com/stores/Bill-Cooper/author/B0034O27IC?ref=ap_rdr&isDramIntegrated=true&shoppingPortalEnabled=true

¹ "Dr. Bill Cooper is a council member and trustee of the Creation Science Movement. He is married with two daughters and has recently been awarded an Honours degree by Kingston University (England) for combined studies in the History of Ideas (Religion, Philosophy and Political Theory) and English Literature. He has lectured on The Table of Nations, under the auspices of the CSM, in Germany, Belgium and at many venues in England including Leeds University.

He has written numerous articles for the Creation Science Movement and for the Creation Ex Nihilo Technical Journal published by the Creation Science Foundation of Australia, on the Table of Nations (The Early History of Man series), the historical Jonah and other subjects".

<https://www.goodreads.com/book/show/30370979-the-authenticity-of-the-new-testament-fragments-of-qumran> en <https://www.calvarystore.uk/product-category/authors/billcooper/>

Zie ook <https://michaelfortner.com/book-review-for-new-testament-fragments-amongst-the-dead-sea-scrolls/> en <https://extrabiblicallibarian.substack.com/p/new-testament-books-found-in-the>

In 1955 werden 19 fragmenten van oude rollen gevonden in grot 7 van de grotten aan de Dode Zee in Qumran. In tegenstelling tot de meeste Dode Zee rollen, zijn die in Grot 7 in het Grieks geschreven. Samen kregen ze het label 7Q (Grot 7 Qumran) toegewezen. Twee van de fragmenten werden geïdentificeerd als behorend tot het boek Exodus en één tot de Brief van Jeremia, een apocrief boek. Er werd aangenomen dat de rest betrekking zou hebben op het Oude Testament, maar ze bleven ongeïdentificeerd tot 1972. Ze worden onder glas bewaard in het Rockefeller Museum in Jeruzalem.

De fragmenten waren ouder dan 68 na Christus, omdat de grot werd verzegeld in de tijd toen de Qumran-joden het gebied ontvluchtten om de Romeinse legioenen te ontlopen. Dit was de eerste Romeins-Joodse oorlog. Twee jaar later verwoestten de Romeinen de Joodse tempel en kort daarna eindigde de oorlog.

Wat is de betekenis van de nieuwtestamentische fragmenten van Qumran?

“Zij zijn enorm betrouwbare getuigen van het ene feit dat vandaag de dag gehaat wordt onder de critici en ongelovigen – dat het Nieuwe Testament werd geschreven, gekopieerd en verspreid over delen van het Romeinse Rijk tijdens de veertigjarige ooggetuigenperiode (30-70 na Christus) door mensen die onze Heer zouden hebben gezien en horen spreken, en wonderen verrichten, Zijn leven aan het kruis geven, en dan opstaan uit de dood. Ze geven een glorieus getuigenis van het feit dat de Evangeliën niet begonnen als mondeling overgeleverde verhalen die uiteindelijk opgeschreven werden jaren nadat de ooggetuigenperiode was afgesloten. Het zijn eigentijdse verslagen die zijn opgeschreven door mensen die de dingen hebben gezien en gehoord waarover ze schreven, en geen ijdele verhalen die half werden herinnerd door oude mannen wanneer ze hun kleinkinderen vermaaken. Dat is de waarde van de Qumran Grot 7 fragmenten. Dat blijft in ieder geval bestaan, en blijft voor altijd getuigen van de oudheid en authenticiteit van het Nieuwe Testament, en van de waarheid van het Woord van God” (Bill Cooper, *The Authenticity of the New Testament Fragments of Qumran*).

O’Callaghan identificeert de fragmenten als de Schrift van het Nieuwe Testament

In april 1972 besteedde dr. Jose O’Callaghan twee weken aan het onderzoeken van de fragmenten. Hij was een internationaal bekende papyroloog, een van de allergrootste experts op dit gebied. Hij was de oprichter van het Seminario de Papirologia en het tijdschrift *Studia Papirologica*. Tot zijn eigen verbazing identificeerde hij negen fragmenten met zekerheid als behorend tot zes boeken van het Nieuwe Testament.

Om fragmenten te identificeren en te dateren, gebruiken papyrologen een scala aan hulpmiddelen: stijl van de kalligrafie, microscopische infraroodanalyse, stereomicroscopie, stichometrie, enorme computerdatabases, enz. De overgrote meerderheid van de Dode Zee rollen zijn slechts fragmenten zoals die in Grot 7. De fragmenten van het Oude Testament dateren van 100 jaar en meer voor Christus en zijn geïdentificeerd met behulp van dezelfde methoden die Dr. O’Callaghan gebruikte.

O’Callaghan identificeerde de volgende fragmenten met zekerheid:

- 7Q4.1 en 7Q4.2 - 1 Timotheüs 3:16 - 4:3
- 7Q5 - Markus 6:52-53
- 7Q6.1 - Markus 4:28
- 7Q62 - Handelingen 27:38
- 7Q7 - Markus 12:17
- 7Q8 - Jakobus 1:23-24
- 7Q9 - Romeinen 5:11-12
- 7Q10 - 2 Petrus 1:15
- 7Q15 - Markus 6:48
- 7Q19 - Waarschijnlijk een commentaar op Romeinen

O'Callaghan vond bewijs dat Grot 7 een bibliotheek van het Nieuwe Testament bevatte. “Maar het feit dat er vier fragmenten van Marcus zijn - 7Q5; 7Q6.1; 7Q7; & 7Q15 – die in vier verschillende handschriften maar op dezelfde papyruspartij zijn geschreven, suggereert niet alleen dat er al heel vroeg serieuze inspanningen werden gedaan om boeken van het Nieuwe Testament te kopiëren en te verspreiden – in het bijzonder het Evangelie van Markus, maar dat de papyri van Grot 7 een verzameling documenten van het Nieuwe Testament vertegenwoordigen, waarvan sommige meerdere exemplaren van dezelfde boeken waren – een echte boekhandel zeker, maar waarschijnlijk ook een christelijke naslag- of uitleenbibliotheek” (Cooper).

Qumran-grotten

Het strekt hem tot eer dat O'Callaghan zijn bevindingen publiceerde, hoewel hij wist dat hij zou worden aangeval- len door de sceptici van de academische wereld die hun li- berale theorieën tot de dood zouden verdedigen. Enkele van de populaire theorieën zijn de volgende: (1) De Evan- geliën waren gebaseerd op mondelinge getuigenissen die pas na het leven van de apostelen werden opgeschreven. (2) De Evangelien zijn een mengeling van waarheid en fa- bel. (3) Het grootste deel van het Nieuwe Testament is niet geschreven door de traditionele auteurs; Handelingen is

bijvoorbeeld niet geschreven door Lukas, Jakobus is niet geschreven door Jakobus en 2 Petrus is niet geschreven door Petrus.

“[O'Callaghan] wist dat alles wat hij te winnen had bij het publiceren van zijn bevindingen in het Rockefeller Museum tot spot zou zijn van zowat elke tak van de academische wereld. Dat is een on- heilspellend vooruitzicht voor ieder mens om onder ogen te zien, en toch was hij te eerlijk om te ontkennen wat hij had ontdekt. Zijn integriteit zou dat niet toestaan. Dus nam hij het bit tussen zijn tanden en publiceerde wat hij vond, en ging door met het verdedigen van wat hij vond door vele ja- ren heen, tegen allerlei soorten aanvallen en uitdagers. Maar niet één keer gaf hij aan hen toe. ... O'Callaghan ploegde voort, ongeacht de critici, en publiceerde geduldig talloze weerleggingen van hun bezwaren; dit alles hielp enorm, want het gaf O'Callaghan (evenals onszelf) de gelegenheid om de argumenten te verfijnen. **En het is vermeldenswaard dat al deze verfijning ertoe leidde dat geen van zijn identificaties werd gewijzigd.** Ze werden zeker uitgedaagd (hoewel niet allemaal), maar geen enkele werd ooit veranderd. Ze werden alleen maar sterker door het proces. **Het papy- rusbewijs uit Grot 7 is zo goed**” (Cooper, *The Authenticity of the New Testament Fragments of Qumran*).

Thiede's echtverklaring

In de jaren 1990 verdedigde dr. Carsten Peter Thiede (1952-2004), een andere expert op het gebied van papyrologie, het werk van O'Callaghan. Hij publiceerde talloze artikelen over dit plus boek *Re- kindling the Word: In Search of Gospel Truth* (1996). Thiede dateerde ook het Magdalena GR17 papyrusfragment van het Evangelie van Mattheüs op ongeveer 66 na Christus. Hij verdedigde dit in het boek *The Jesus Papyrus*. Hij was directeur van het Institute for Basic Epistemological Research in Paderborn, Duitsland, en bracht de laatste jaren van zijn leven door bij de Israel Antiquities Authority om Dode Zeerollen te repareren en de mogelijke locatie van Emmaüs op te graven.

In een interview in 1997 zei Thiede: “De Evangelien zijn verslagen die teruggaan tot de tijd van de ooggetuigen. Ik denk niet dat hier historische twijfel over kan bestaan, ongeacht papyri. Er zijn tal- loze redenen – historische, tekstuele, kritische, literaire, historische redenen – voor een datering van de Evangelien in de periode van de ooggetuigen. ... Je zou door de Evangelien kunnen gaan zonder enige papyrus; je zou argument na argument vinden, wijzer na wijzer – archeologisch, historisch, literair, cultureel, taalkundig – voor een datering van alle Evangelien en Handelingen vóór 70 na Christus en zelfs veel eerder. ... Ik zou willen zeggen dat, om de historische achtergrond van het Evangelie te begrijpen, men geen papyroloog hoeft te zijn, men hoeft zelfs geen historicus te zijn. Het enige dat u hoeft te doen, is de tekst zeer aandachtig te lezen. Kijk naar wat de christenen in Be- rea deden in Handelingen 17. Ze onderzochten de Schrift dag aan dag om erachter te komen of wat

Paulus en Silas zeiden waar was. ... Dat is wat we moeten doen” (“Peter Thiede, When Was the New Testament Written?” *Beyond Today*, 1 december 1997).

Net zoals O’Callaghan werd Thiede zwaar bekritiseerd door de academische wereld vanwege zijn bewering dat de Evangelieën door ooggetuigen waren geschreven, maar hij hield voet bij stuk.

Bewijs door Computerdatabase

7Q5 werd getest door de computerdatabase *Thesaurus Linguae Graecae* die alle bestaande Griekse teksten bevat vanaf de tijd van Homerus tot de val van Constantinopel in 1453, in totaal 64 miljoen woorden. De zoekmachine Ibycus werd gebruikt voor het project. “De enige overeenkomst was Marcus 6:52-53” (Cooper, citerend uit Peter Thiede, “Greek Qumran Fragment 7Q5: Possibilities and Impossibilities”, *Biblica*, Vol. 75, No. 3, 1994).

Onderzoek door het Forensisch Laboratorium van de Israëlische Nationale Politie

Op 12 april 1992 werd fragment 7Q5 geanalyseerd door het Forensisch Laboratorium van de Nationale Politie van Israël in Jeruzalem. Het onderzoek stond onder toezicht van brigadegeneraal dr. Joseph Almog, directeur van de afdeling Identificatie en Forensische Wetenschap. Zij bewezen dat het fragment geen vervalsing was. Cooper merkt op: “Nu is het niet voor te stellen dat de Israëlische politie enig historisch belang heeft bij het rechtvaardigen van het Nieuwe Testament. Toch bevestigde hun onderzoek de identificatie, en vergrootte het in feite de zekerheid ervan, want het voorkwam een mogelijke verkeerde lezing van ten minste één van de gedeeltelijke letters [de Nu in regel 2]” (Cooper, citerend uit Thiede’s Duitse rapport over het forensisch onderzoek van fragment 7Q5). Een Engelse vertaling van het verslag is te vinden in Appendix One van *The Authenticity of the New Testament Fragments of Qumran*.

Wiskundige zekerheid

O’Callaghan citeerde het werk van wiskundige Albert Dou, die berekende dat de kans dat fragment 7Q5 niet dat van Markus 6:52-53 is, minder is dan 1 op 900.000.000.000. “Onder de voorwaarden en parameters van de kansberekening maakt dit dat het een zekerheid is, en het is alleen mogelijk vanwege het eenvoudige feit dat er geen andere tekst bestaat waartoe 7Q5 zou kunnen behoren” (Cooper, onder verwijzing naar O’Callaghan, *Los Primeros Testimonios del Nuevo Testamento*, Madrid, 1995).

Kurt Alands hysterie

Kurt Aland (1915-1994), een van de meest vooraanstaande tekstgeleerden van de 20e eeuw, werd bijna hysterisch in zijn poging om de nieuwtestamentische fragmenten van Qumran in diskrediet te brengen. Aland was een redacteur van het Griekse Nieuwe Testament van Nestlé-Aland (zie het blauwe boek hieronder) en het Griekse Nieuwe Testament van de United Bible Societies. Hij richtte het Instituut voor Tekstonderzoek van het Nieuwe Testament (Institut für neutestamentliche Textforschung of de INTF) op. Toch was hij een felle vijand van de Bijbel waar hij zijn hele leven mee omging. Hij ontkende schaamteloos de goddelijke inspiratie van de Schrift. Hij beweerde onder andere dat het Evangelie van Johannes, de Pastorale brieven, Hebreëen, Jakobus, 1 en 2 Petrus, 2 en 3 Johannes, Judas en Openbaring vervalsingen zijn die onder valse namen werden uitgegeven. Van de vier exemplaren van het Evangelie van Markus in Qumran Grot 7 zei Aland (vertaald uit het Duits):

“Dit overschrijdt alle mogelijke grenzen van de fantasie”. De fantasie betrof eigenlijk Alands eigen tekstuele theorieën.

Aland beweerde dat O’Callaghan alleen op basis van foto’s werkte, hoewel Aland wist dat O’Callaghan twee weken had besteed aan het onderzoeken van de feitelijke fragmenten. “Aland wist heel goed dat O’Callaghan de papyri uit de eerste hand had onderzocht, omdat hij het

artikel van O’Callaghan noemt waarin dat onderzoek volledig wordt beschreven. Het is echter vermeldenswaard dat het in feite Aland zelf was die de 7Q-fragmenten nooit had gezien. Tussen hem en O’Callaghan was hij de enige die alleen op basis van foto’s had gewerkt. Of de grove hypocrisie van zijn positie bij hem ooit is doorgedrongen zullen we nooit weten, maar als hij graag loog en O’Callaghan belasterde, dan zou het hem waarschijnlijk niet hebben gestoord. ... De reactie van Aland was pure en zeer vijandige emotie, en het is een maar al te vaak voorkomende reactie onder zijn collega’s wanneer ze worden geconfronteerd met dit soort van bewijs” (Cooper, *The Authenticity of the New Testament Fragments of Qumran*).

KURT ALAND (1915-1994) van het Nestle-Aland Griekse Nieuwe Testament [basis voor de TELOS en NBV], ontkende de verbale inspiratie van de Bijbel en wilde alle denominaties verenigd zien in één “lichaam” door de aanvaarding van een nieuwe oecumenische Canon van de Schrift, die de katholieke apocriefe boeken zou opnemen (*The Problem of the New Testament Canon*, pp. 6, 7, 30-33). <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/geen-moderne-bijbelversies.pdf>

De gewichtigheid van het 2 Petrus fragment 7Q10

“Maar waarom is het zo opwindend om 2 Petrus bewaard te vinden in Grot 7? Om deze ene gloriëuze reden: 2 Petrus is het enige boek van het Nieuwe Testament waarvan critici echt volhouden dat het van late samenstelling is, zo ver na het einde van de ooggetuigenperiode dat het belachelijk is om het zelfs maar met Petrus in verband te brengen. Het is een pseudoniem, niets meer dan een vrome vervalsing die jaren – misschien honderd jaar of meer – nadat Petrus dood was, is geschreven.

Maar met heerlijke ironie spreekt 2 Petrus meer veroordelend over valse leraren dan enig ander boek van het Nieuwe Testament, zodat het aandringen van de critici op de waardeloosheid ervan begint te grenzen aan het komische. Maar de toegevoegde ironie is zeker de ontdekking van een fragment van 2 Petrus in een grot die werd verzegeld in de ooggetuigenperiode van 30-70 na Christus; een fragment bovendien dat niet toebehoorde aan Petrus’ oorspronkelijke Tweede Brief, maar aan een kopie ervan die ongetwijfeld gemaakt is van nog eerdere voorbeelden, hoewel we niet kunnen weten door hoeveel afstanden. Het zet alles op zijn kop wat de critici altijd over deze kwestie hebben geleerd. Conservatieve geleerden en bijbelapologeten hebben de critici op dit punt eeuwenlang tegengewerkt, maar het mocht niet baten. Toch wordt het werk tot in de perfectie gedaan door een klein fragment van papyrus dat door de Voorzienigheid werd bewaard in Grot 7. God laat Zichzelf nooit zonder een getuige achter. Critici, neem er nota van” (Cooper, *The Authenticity of the New Testament Fragments of Qumran*).

Sloop van Grot 7

In 1991 schreven leden van een symposium aan de Katholieke Universiteit van Eichstätt in Duitsland een brief aan de directeur van het Departement van Oudheden in Jeruzalem met het verzoek om Grot 7 opnieuw op te graven. Ze verklaarden dat de grot “sindsdien is ingestort in de Wadi Qumran”.

Het blijkt dat ergens tussen 1972 en 1991 Grot 7 werd vernietigd. Het stortte niet louter in. Het werd vernietigd. Als het was ingestort, zou het meeste materiaal nog op de vloer en de ingang van de grot liggen, maar er blijft niets over.

Bill Cooper was ervan overtuigd dat het een opzettelijke daad van sabotage was, en er lijkt geen andere verklaring te zijn.

“Als de grot gewoon was ingestort onder zijn eigen gewicht, of op een andere natuurlijke manier, waar zijn dan de vele tonnen puin die nu op de richel zouden moeten liggen die ooit de vloer van de grot was? ... Waar zijn ze? De richel is leeg. De richel is schoongeveegd.

“Ik ben er vast van overtuigd dat we hier niet naar de hand van de natuur kijken, maar naar de hand van de mens voor de vernietiging van de grot. ... Iemand heeft de site ontruimd en schoongeveegd van slooppuin, in een poging alle sporen van de grot uit te wissen en verdere ontdekkingen daar te voorkomen.

“Maar over wie het ook was, en wanneer ze de daad pleegden, verspilden ze hun tijd. De fragmenten van het Nieuwe Testament uit Qumran werden in 1972 door O’Callaghan geïdentificeerd en gepubliceerd; werden opnieuw gepubliceerd en het meest bekwaam verdedigd door Thiede in de jaren 1990; en worden hier opnieuw gepubliceerd zodat de hele wereld ze kan zien. Ze zijn veilig gehuisvest en bewaard in het Rockefeller Museum in Jeruzalem, en ze zullen niet weggaan. ...

“De grot is misschien verdwenen, maar de fragmenten zijn gebleven. Zij zijn enorm betrouwbare getuigen van het enige feit dat vandaag de dag gehaat wordt onder de critici en ongelovigen: dat het Nieuwe Testament werd geschreven, gekopieerd en verspreid over delen van het Romeinse Rijk tijdens de veertigjarige ooggetuigenperiode (30-70 na Christus) door mensen die onze Heer zouden hebben zien en horen spreken, wonderen verrichten, Zijn leven geven aan het kruis, en dan opstaan uit de dood” (Bill Cooper, *The Authenticity of the New Testament Fragments of Qumran*)..

Lees hierbij ook:

- o “De Dode Zee Rollen”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/dodeZeeRollen.pdf>
- o <https://michaelfortner.com/book-review-for-new-testament-fragments-amongst-the-dead-sea-scrolls/>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm